

usikkert; saa vide vi ikke, hvorhen vi slyre, hverken for Kongerigets eller for nogen af de andre Landsdeles Bedkommende. For min Betragtning ligger altsaa Hovedstertrykket paa Monarkiets Opretholdelse. Det næste Punkt er Forsatningsspørgsmaalet. Dets overordentlige Betydning miskjender jeg paa ingen Maade, men jeg gjentager det, det er det næste Spørgsmaal. Tager jeg nu Adressen for mig, finder jeg, at i det fjerde Afsnit behandles Spørgsmaalet om Monarkiets Integritet; der tales om Hans Majestæts velbegrundede og ved høitidelige Traktater bekræftede Ret til alle Monarkiets Dele, og det nævnes, at denne Ret gjøres Hans Majestæt stridig. Jeg finder det rigtigt, og det er overensstemmende med min Betragtning, at dette Punkt fremhæves først. Der kommer derefter nogle Udtalelser, som slutte sig dertil, om hvilke jeg skal sige, at jeg finder Ordene deri mindre vel valgte; der er af og til brugt stærkere Udtryk, end jeg finder heldigt, og som vidne om en mindre rolig Overveelse, end jeg troer, det var ønskeligt paa et Sted som dette. Men det er en Bisag; jeg skal ikke opholde mig derved, jeg skal indrømme Rigtigheden af, hvad den ærede Ordfører udtalte, at med Hensyn til saadanne Punkter maa man underordne sig, thi ethvert Medlem kan ikke skrive Adressen, og en af de ærede Forslagsstillere har allerede underrettet os om, at Adressen ikke er affattet, saaledes, som han vilde have affattet den. Efterat have talt om, at Monarkiets Integritet anfægtes under de nærværende Forhold, siges i Slutningen af dette Afsnit: „Under disse Omstændigheder føler Kongerigets Folkething dobbelt Opfordring til at tolke de Trostabs og Hengivenhedens Følelser, der besjæle det danske Folk ligeoverfor Thronen.“ Disse Udtryk indeholde fuld Sandhed, og der er fuld Føle til at fremsætte dem; overfor de Bevægelser, der findes i en Deel af Monarkiet, er der al Anledning til herfra at udtale de Trostabs og Hengivenhedens Følelser, der besjæle os over for Hans Majestæt. Men, mine Herrer, er det rigtigt at blive staaende derved? er det rigtigt, at vi overfor det, som idetmindste efter min Betragtning er Hovedspørgsmaalet, Spørgsmaalet om Monarkiets

Bestaaen, indskrænke os til en Udtalelse af Trostabs og Hengivenheds Følelser. Der er noget Andet, hvorefter der i nærværende Dieblif maa blive Spørgsmaal, og Manglen deraf træder saa meget stærkere frem, som der i det følgende Afsnit netop findes, hvad jeg her savner. Den ærede Ordførers Ytringer stemme heller ikke i dette Punkt med Adressens Ord. Den ærede Ordfører gjentog, at det danske Folk var rede til at yde ethvert Offer til Bevarelse af Kronens Ret og det danske Rigets Integritet; men i Adressen omtales ikke nogen Beredvilighed til at yde Offre for Kronens Ret. Der er altsaa en Uoverensstemmelse imellem den ærede Ordførers Foredrag og den Adresse, som han ved dette Foredrag forelagde, og det maa være mig tilladt her at erindre om, hvorledes det viser os, at det er lettere at formane Andre til at underkaste sig til at være enige, til at tiltræde, hvad man nu her har foreslaaet, til at vise Resignation, end det er at vise den selv. Den ærede Forslagsstiller, som maaskee — jeg veed det ikke — er Forfatter til denne Adresse, og om hvem det altsaa maa antages, at idetmindste det Væsentlige af hans Mening er nedlagt i denne Adresse, har let ved at træde frem for os Andre og sige: der er Noget, hvorefter alle danske Mænd maae være enige i disse trange Tider, her forelægge vi Noget, om hvilket vi mene, at det er af denne Bestaaelse; vi haabe, at Alle tausé ville tiltræde det. Det er let at opfordre dertil, naar man i det forelagte har sin egen Villie, sine egne Tanker og sine egne Ønsker, men langt mindre let er det for den, med hvis Overbeviisning om, hvad der tjener til Fædrelandets Vel, det forelagte ikke er overensstemmende, at vise den Resignation, som fordres, og saameget mindre er Opfordringen dertil begrundet, naar det foredrag, hvorefter den ærede Ordfører har begrundet den, ikke engang stemmer med den Adresse, han forelægger. Jeg gjentager det, der er en bestemt Strid mellem den ærede Ordførers Udtalelser og Adressen. Han udtalte gjentagne Gange som sin Overbeviisning, at det danske Folk var rede til at bringe Offre for at beskytte Kronens Ret, men en saadan Udtalelse findes ikke i Adressen, hvori derimod en saa-